

**STAR
WARS**™

ТАРКИН

Джеймс Лусино

Disney
LUCASFILM
PRESS

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Tarkin*

Copyright © & ТМ 2016 Lucasfilms Ltd.

www.starwars.com

Превод Кристина Георгиева
Редактор Илияна Бенова – Бени
Коректор Таня Симсонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-1689-1

*На по-големия ми син Карлос, който ми осигури
обрат в сюжета точно когато най-много се нуждаех
от такъв. И на Пабло Хидалго, който ме поведе
по няколко пътища, които никога досега не бях
изследвал.*

*В памет на Розмари Савока, моята любима леля и
най-благородна почитателка.*

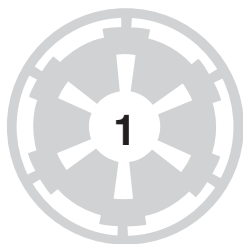
Преди много години, в една далечна галактика....

Пет стандартни години изтичат, откакто Дарт Сидиъс се обявява за Император на Галактиката. Жестоките войни на клонингите са спомен, а чиракът на Императора Дарт Вейдър успява да излови повечето от джедаите, оцелели от ужасяващата Заповед 66. Сервилният сенат на Корусант аплодира всеки Императорски декрет, а народите на планетите в Ядрото отново тънат в охолство.

Междувременно във Външния пръстен безчислените раси от някогашните Сепаратистки светове живеят все така окаяно както и преди гражданската война. Лишени от оръжия и прехрана, те трябва сами да се грижат за себе си в една Империя, която като цяло им е обърнала гръб.

Империята не закъснява с наказанието си в районите, където негодуванието прераства в размирици и бунтове. Императорът е сигурен в тъмната сила, която той и Вейдър владеят. Но разбира, че само една мощна армия, ръководена от безмилостен ко-

мандир като самия него, ще успее да опази устоите на
Империята за още много поколения напред...

МЯРАТА НА ЕДИН ЧОВЕК

В ПЪРВИТЕ ГОДИНИ НА ИМПЕРИЯТА СЕ РОДИ ПОГОВОРКАТА: *По-добре в космоса, отколкото на Белдерон.* Мнозина тълкуватели приписваха произхода ѝ на последните от войниците, отраснали на Камино, които бяха служили рамо до рамо с джедаите във Войната на клонингите; други – на първата реколта кадети, излезли от имперските академии. Освен че изразяваше пренебрежение към назначенията по планетите, пръснати надалеч от Ядрото, поговорката загатваше, че разпределението в звездните системи беше белег за достойнство. Колкото по-близо до Корусант се намираше постът, толкова по-голямо беше значението на войника за каузата на Империята. На самия Корусант обаче повечето офицери предпочитаха да бъдат разпределени далеч от Двореца, за да не попадат в обсега на смразяващия поглед на Импе-

ратора.

И тъй, на просветените им се струваше необясним фактът, че Уилхъф Таркин е назначен на безлюдна луна в никому известна система в един далечен край на Външния пръстен. Най-близките планети, които заслужаваха внимание, бяха пустинният свят Татуин и също толкова негостоприемната радиоактивна Джиънозис, където бяха започнали Войните на клонингите и която оттогава насетне се беше превърнала в откъснато място. До там можеше да припари само един вътрешен кръг от имперски учени и инженери. Какво бе сторил някогашният адмирал и генерал-адютант, че да заслужи назначение, на което повечето биха гледали като на заточение? Какво непокорство, какво престъпване на дълга бяха подтикнали Императора да осъди на изгнание човек, когото в края на войната сам беше повишил в моф? Сред колегите на Таркин във всички клонове на армията се носеха какви ли не слухове. Че Таркин провалил някаква важна мисия в Западния предел; че между него и Императора или пък най-близкия му довереник, Дарт Вейдър, избухнала разпра; че се пресегнал твърде нависоко и сега плащал цената за голата си амбиция. Но за онези, които лично познаваха Таркин или знаеха това-онова за възпитанието и дългата му служба, причината за назначението беше очевидна: той се бе заел с тайна имперска мисия.

В мемоарите, отпечатани години след смъртта му, Таркин пишеше:

След дълги размисли осъзнах, че годините, които изкарах в базата „Страж“, бяха толкова важни за формирането на характера ми, колкото и обучението ми на ериадуанското Плато на смъртта, а също и всяка битка, в която съм участвал или която съм ръководил. Защото там охранявах създаването на космическа военна станция, която някой ден щеше да даде облик на Империята и да гарантира бъдещето ѝ. Мобилната станция беше непревземаема крепост и едновременно с това символ на свящото управление на Императора; постижение, равно по достойнствата си на творенията на предходните раси, които бяха разкрили тайните на хиперпространството и по този начин разтворили широко дверите за изучаването на Галактиката. Съжалявам единствено, че не използвах по-твърда ръка, за да довърша проекта навреме. Така щях да възпрепятствам действията на онези, решени да сложат прът в благородните намерения на Императора. Страхът от станцията, страхът от имперската мощ щяха да успеят да им попречат.

На нито едно място в личните си записки Таркин не сравняваше властта си с тази на Императора или на Дарт Вейдър. Но дори такава проста задача като надзираването на дизайна на една нова униформа за него беше повод да облече също толкова отличителни одежди, колкото бяха мантиите с качулки на първия или черната маска на втория.

– Анализът на тенденциите във военната мода на Корусант ни подсказва един по-изкусен подход – редеше протоколният дроид. – Куртките са с все така високи и твърди яки, но без пагони и еполети. Освен това панталоните вече не са прави, а издути на хълбоците и бедрата и стеснени в маншетите, за да могат лесно да се втъкнат във високите ботуши с нисък ток.

– Забележителна промяна – отвърна Таркин.

– В такъв случай позволете ми да ви предложа, сър, широк панталон, естествено от материя в стандартното сиво-зелено, подчертана от черни ботуши до коляното, които в горната си част се подгъват навън. Куртката ще бъде препасана през кръста с колан и ще стига до средата на бедрата.

Таркин погледна шивача със сребристо хуманоидно тяло.

– Разбирам предаността ти към собствената ти шивашка програма, но не горя от желание да въвеждам нова мода нито на Корусант, нито където и да било другаде. Искам униформата да ми бъде *по мяр-*

ка. Най-вече ботушите. Звездите са ми свидетели, че краката ми са навъртяли повече километри на борда на Звездни разрушители, отколкото докато съм бил разпределен на твърда земя, дори на съоръжение от този мащаб.

Дроидът РА-7 неодобрително наклони на една страна лъскавата си глава.

– Има огромна разлика между униформа „по мярка“ и униформа, която приляга на човека, който я носи, ако разбирате какво искам да кажа, сър. И ако позволите, ще добавя, че като губернатор на сектора имате свободата да бъдете малко по-смел, тъй да се каже. Ако не с цвета, то поне с избора на материята, дължината на куртката и кройката на панталона.

Таркин обмисли забележката на дроида. Годишите, прекарани по корабите и в неприятни задължения, бяха износили малкото дрехи и гарнизонни униформи, с които разполагаше, а и никой в базата „Страж“ нямаше да дръзне да разкритикува тази малка волност.

– Добре – рече накрая, – покажи ми какво имаш предвид.

Таркин седеше на ниска, кръгла платформа срещу един фабрикатор на дрехи, чиито лазерни четци шареха по тялото му с червените си лъчи, взимаха мерките му и ги записваха с точност до милиметри. Беше облечен в плътно прилягащи му сивкави одеж-

ди, които го покриваха от врата до глезените и скриваха белезите от бластерните изстрели, от паданията и ноктите на хищниците. С разкрачени крака и разперени ръце той приличаше на статуя върху плинт или на мишена, застинала пред мерниците на дузина снайперисти. Точно до фабриката имаше холома-са, която прожектираше на повърхността си негова холограма в естествен ръст и в униформа. Дизайнът на дрехите се менеше според безмълвните команди на дроида, а холограмата позволяваше те да се въртят и прегъват в различни пози, за да може да се огледа всяка тяхна страна.

В останалата част на скромната квартира на Таркин имаше койка, тоалетна масичка, уред за упражнения и лъскаво писалище, разположено между въртящи се столове с възглавнички на тях и два по-прости модела. Като човек с вкус към крайностите, той предпочиташе изчистените линии, отмерената архитектура и отсъствието на безредие. Огромен илюминатор гледаше към осветения квадрат на площадката за кацане, масивния защитен генератор, а зад тях – и към веригата от безжизнени възвишения, които гушеха в пазвата си базата „Страж“. На площадката, редом до личния звезден кораб на Таркин, „Острието на смъртта“, имаше две обрулени от вятъра совалки.

Луната, приютила „Стража“, се радваше на грави-

тация близка до стандартната, но мястото беше студено и безнадежно. Забулен в отровната си атмосфера, самотният сателит често биваше бит от бури и беше тъй безцветен като палитрата, която господстваше в стаята на Таркин. Дори в момента по хребета вилнеше злокобна буря, която вече обстрелваше илюминатора с пясък и камъчета. Персоналът в базата ги наричаше „твърд дъжд“, макар и само за да разведри ужаса, който бурите водеха със себе си. В мрачното небе властваше предимно гигантът от спираловидни газове, комуто принадлежеше луната. През дългите дни, когато светлината на далечното жълто слънце озаряваше повърхността ѝ, тя искреше непоносимо ярко за човешкото око и илюминаторите трябваше да бъдат затваряни или поляризирани.

– Какво ще кажете, сър? – обади се дроидът.

Таркин огледа внимателно цветния си холодвойник, като не обърна толкова внимание на променената униформа, колкото на мъжа в нея. На петдесет той беше слаб, почти мършав, а в някога кестенявата му коса се виждаха сиви, вълнисти жилки. Същите гени, от които беше наследил сините очи и бързия метаболизъм, го бяха дарили с хлътнали страни, придаващи на лицето му вид на маска. Тънкият му нос изглеждаше дори по-дълъг, отколкото беше, заради V-образната линия коса на челото му, станала още по-ясно изразена след края на войната. Голямата

му уста с тънки устни сега беше опасана от дълбоки бръчки. Мнозина описваха лицето му като сурово, макар той да го възприемаше като замислено или проникателно. Що се отнасяше до гласа му, фактът, че хората приписваха арогантния му тон на възпитанието и акцента във Външния пръстен, можеше само да го забавлява.

Той завъртя гладко обръснатото си лице на едната, после и на другата страна и вирна брадичка. Скръсти ръце на гърдите си, после ги склучи зад гърба, а накрая ги сложи на кръста със свити юмруци. Изпъна се в цял ръст – беше висок малко над-средното – и като подпря брадичката си в дясната ръка, доби сериозно изражение. На пръсти се брояха онези, на които трябваше да отдава чест, но на Императора беше длъжен да се кланя – така че с изпънат гръб, но не твърде ниско, за да не излезе, че угодничи, той се поклони.

– Махни горната яка на ботушите и направи токовете им по-ниски – нареди той на дроида.

– Дадено, сър. Стандартна дураниева подбедреница и бомбе за ботушите?

Таркин кимна.

Той излезе от лазерната клетка, слезе от платформата и все да кръжи около холограмата, оглеждайки я от всички страни. По време на войната при закопчаване пристегнатата в кръста туника се прихлуп-

ваше напъряко през гърдите от едната страна и през корема от другата; сега двете страни се съединяваха вертикално и това допаднаше на усета за симетрия на Таркин. Точно под рамената имаше по един тесен джоб, в който се пъхаха къси цилиндри с кодирана информация за собственика на униформата. От лявата страна на гърдите беше пришита значка с две редици малки цветни квадратчета, които информираха за ранга му.

Медалите и ордените нямаха място нито върху униформата, нито в имперската армия. Императорът гледаше с презрение на наградите за храброст и мъжество. Друг лидер на негово място би предпочел одежди от най-фина синтетична коприна, но той обичаше черните мантии от обикновено сукно и често скриваше лицето си под качулката – потаен, придирчив, аскет.

– Така повече ли ви допада? – попита дройдът, след като програмата беше зададена на холопроектора да внесе промените в ботушите.

– По-добре е, като изключим колана. Сложи в средата на катарамата един офицерски диск и още един върху командирската шапка. – Той тъкмо се канеше да даде допълнителни указания, когато един спомен от детството го унесе и той изсумтя развеселено.

По онова време сигурно е бил на единадесет, облечен в жилетка с много джобове, която според

него беше идеалната дреха за излета на Платото на смъртта, на който смяташе, че отиват. Щом бе видял жилетката, прачичо му Джова се беше усмихнал широко, а сетне се бе разсмял едновременно добродушно и заплашително.

– Ще изглежда още по-добре с кръв по нея – беше рекъл той.

– Нещо смешно ли намирате в дизайна, сър? – попита дроидът с безпокойство.

– Нищо смешно няма – поклати глава Таркин.

Глупостта на тая проба не му убягна. Мъчеше се да се разсее от забавянето, което го тормозеше и възпираше работата по бойната станция. Превозите от изследванията на луната бяха отложени; астероидните рудници на Джиънозис отказваха да заработят; инженерите и учените, които ръководеха изграждането на станцията, закъсняваха със сроковете на проекта; трябваше да пристигне конвой с важни и необходими части...

В последвалата тишина бурята забарабани по прозореца като побесняла.

Без съмнение базата „Страж“ беше една от най-важните погранични станции на Империята. И все пак Таркин се зачуди какво ли щеше да си помисли прачичо му по бащина линия – който някога му беше казал, че човек трябва да преследва единствено личната си слава, – ако научеше, че опасността

най-блестящият му ученик да се превърне в обикновен администратор бе съвсем реална.

Погледът му се беше върнал към холограмата, когато откъм коридора се чуха забързани стъпки.

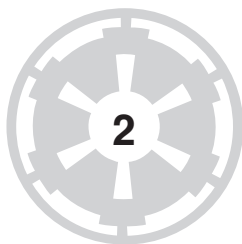
След като получи разрешение да влезе, русокосият, синеек адютант на Таркин прекрачи припряно прага и отдаде отсечено чест.

– Важно съобщение от „Бастиона“, сър!

Смръщеният Таркин го изгледа внимателно. „Бастионът“ се намираше в посока към Ядрото и планетата Пий и представляваше разпределително депо за корабите за доставки, поели към Джиънозис, където се изграждаше оръжието за битки в далечния космос.

– Няма да търпя повече отлагания – отсече Таркин.

– Разбрано, сър. Но съобщението не засяга доставките. „Бастионът“ докладва, че е атакуван.

УДАР СРЕЩУ ИМПЕРИЯТА

ВРАТАТА КЪМ СТАЯТА НА ТАРКИН СЕ ОТВОРИ СЪС СЪС- кане, скри се в процепа и той пое по коридора облечен в износени панталони, неудобни ботуши и лека сиво-зелена наметка върху раменете. Адютантът бързаше да не изостава от решителната крачка на високия мъж, а резкият глас на протоколния дроид прозвуча през отвора, преди вратата да се затвори:

– Сър, ами *пробата*?

Първоначално „Стражът“ бил тясна гарнизонна база, пригодена от Звезден разрушител клас *Победа*, но сега се разпростираше на всички страни, благодарение на сглобяемите елементи, които бяха докарани и скрепени на място. Сърцето на базата представляваше лабиринт от коридори, които свързваха един модул с друг и чиито тавани се губеха в яркото осветление, зад кислородните и противопожарни тръби

и гънещите се снопове кабели. Цялата конструкция изглеждаше импровизирана, но тъй като това беше владението на моф Уилхъф Таркин, отоплените коридори и стени светеха от чистота, а тръбите и подхранващите механизми бяха педантично подредени и надписани с цифри и букви. Изтощени машини прочистваха застоялостта от рециклирания въздух. Коридорите бяха пълни не само със специалисти и младши офицери, но и с дроиди с всякаква големина и форма, които писукаха, пиукаха и цвърчаха един на друг, когато оптичните им сензори отчитаха скоростта и инерцията на Таркиновия ход и в последния възможен миг задействаха веригите, колелцата, магнитите и тромавите си метални крака, за да избегнат опасността. Беше трудно човек да чуе мислите си сред рева на далечни аларми и трелите на известията, които свикваха войниците на сбор. Но Таркин получаваше последните сведения през слушалката в ухото си и с помощта на дребен микрофон непрестанно поддържаше връзка с командния център на „Стража“.

Той побутна слушалката още по-навътре в ухото си и продължи да крачи през един куполовиден модул, чийто прозрачен таван показваше как бурята вилнее с пълна сила и разтърсва цялата база. След като излезе от купола и премина през вълна от служители и дроиди, той сви надясно към две

къси отсечки на коридора. При приближаването му вратите се разтваряха широко и на всеки вход към него се присъединяваха нови и нови висши офицери, щурмоваци от флота, комтехници – някои млади и остригани, повечето в униформи, но всички до един човешки същества. Когато стигна командния център с дрехата, която се развяваше на раменете му като плащ, Таркин сякаш водеше парад.

По негово желание правоъгълното пространство беше организирано по подобие на командните пултове на имперски клас Звезден разрушител, които бяха много по-ниски. Точейки се един по един зад гърба му, хората, които беше събрал по пътя си, заеха бързо работните си места, а онези, които вече бяха там, скочиха на крака и отдадоха чест. Таркин махна с ръка да се върнат по столовете и се настани на площадка в средата на залата, откъдето отлично се виждаха холографите, сензорните дисплеи и автентикаторите. От едната му страна чернокосият здравеняк и командир на базата Касъл се беше подпрял на масата с основния холопроектор. Отгоре ѝ потрепваше неясната картина на стар изстребител, който обстрелваше лъскавата повърхност на „Бастиона“, докато батареите на разпределителната станция отвърщаха на удара със зелени лазерни изстрели. В отделно холовидео още по-окаяно качество от първото се виждаше как джиънозиански работници с крила на насекоми тър-

сят убежище в един от хангарите за изстребителите на станцията. Изопачен глас припукваше по високоговорителите на стената в командния център:

– Четиридесет процента от щитовете ни вече са свалени, „Страж“... заглушават предава... изгубихме връзка с Брентал. Искаме незабавно... „Страж“. Повтарям: искаме незабавно подкрепление.

Лицето на Таркин се смръщи скептично.

– Ненадейна атака? Невъзможно.

– „Бастионът“ докладва, че при навлизане в системата вражеският кораб е изпратил валиден холонет код – обади се Касъл. – „Бастион“, може ли да подслушате разговора между изстребителите?

– Отговорът е не, „Страж“ – чу се миг след това. – Те заглушават сигналите ни.

Касъл надникна през рамото си към Таркин и понечи да му отстъпи мястото си, но Таркин му даде знак да остане.

– Може ли да стабилизираме картината? – попита той техника пред пулта на холопроектора.

– Съжалявам, сър – отвърна мъжът. – Ако я увелича, нищо няма да се вижда. Изглежда, че лошото качество идва от отсрещната страна. Все още не съм успял да разбера дали „Стражът“ е предприел контрамерки.

Таркин обходи стаята с поглед.

– А от нашата страна?

– Холонетната предавателна станция е възможно най-добрата – обади се специалистът пред предавателното табло.

– Навън вали, сър – подметна друг специалист и предизвика всеобщ добродушен смях у насядалите край него. Дори Таркин се усмихна, макар и мимолетно.

– С кого разговаряме? – попита Касъл.

– С някой си лейтенант Тон – докладва командирът. – На станцията е едва от три месеца, но следва протокола и предава с код от първа степен.

Таркин склочи ръце под наметката зад гърба си и погледна специалиста, който седеше пред автентикатора.

– Има ли в списъка със служителите снимка на нашия лейтенант Тон?

– На екрана е, сър – отвърна техникът, докосна леко джойстика и посочи един от дисплеите.

Таркин отмести поглед. Русоляв мъж с щръкнали уши, Тон изглеждаше също толкова неопитен, колкото и звучеше гласът му. *Току-що излязъл от академията*, помисли си Таркин. Той слезе от платформата и отиде до масата с холопроектора, за да огледа по-отблизо обстрелващите ги изтретители. Неясната холокартина беше насечена от линии, които разваляха образа. Щитовете на „Бастиона“ неутрализираха повечето енергийни вражески лъчове,

но нерядко разрушителните канонади улучваха и в някой от космическите докове на депото изригваха искрящобели експлозии.

– Това са „Тикиари“ и „Ловци на глави“ – рече Таркин учудено.

– Модифицирани – обади се Касъл. – С обикновени хипердвигатели и подобрени оръдия.

Таркин изглежда холограмата и присви очи.

– На корпуса има емблеми. – Той се обърна към специалиста, който беше най-близо до автентикатора. – Пуснете символите в системата. Да видим дали няма да открием с кого си имаме работа.

После се завъртя към Касъл.

– Сами ли са пристигнали, или са излетели от нападателен кораб?

– Докарали са ги – отвърна командирът.

Без да се обръща, Таркин продължи:

– Този Тон предоставил ли ни е холозапис или координатите на кораба, който е докарал изстребителите?

– Холозапис, сър – отвърна някой, – но ние му хвърлихме само един бърз поглед.

– Пуснете го пак.

Отделна холомаса прожектира замъглена, синкава картина на главния кораб с ветрилообразна опашка и сферичен контролен модул в средата. Полегатата, извита дъга на гладкото туловище му придаваше вид

на морско чудовище. Таркин обиколи масата, оглеждайки холограмата.

– Какво е това нещо?

– Сглобен е оттук-оттам – докладва някой. – Инженерството е от ерата на сепаратистите. Централната сфера напомня тези на старата Търговска федерация, в които компютрите се управляват от дроиди, а цялата предна част вероятно е заета от разрушител на Търговската гилдия. Сензорите са насочени напред. Изпъкналите модули на системите за разпознаване „Враг или Приятел“ са съвместими с военните кораби от клас „Провидение“, „Бунтар“ и „Великодушен“ на Конфедерацията на независимите системи.

– Пирати? – обади се Касъл. – Капери?

– Излъчиха ли някакви искания? – попита Таркин.

– Засега нищо. – Касъл почака за миг. – Бунтовници?

– На корпуса на изтребителя няма емблеми, сър – докладва някой.

Таркин потърка брадичката си, но замълча. Продължи да обикаля около холограмата, но кратката поява на едно вълнисто смущение в долната лява част привлече вниманието му.

– Какво е това? – рече той и се изправи. – В долния... Ето пак. – Започна да брои наум; щом стигна

до десет, впери поглед в същото място на холограма-та. – И пак! – Извърна се към техника. – Пусни записа наполовина по-бавно.

Таркин вторачи очи в долния ляв квадрант. Холозаписът тръгна отначало, а той пак започна да брой.

– Сега! – извикваше той преди всяко смущение. – Сега!

Столовете в залата се заобръщаха натам.

– Шум от кодирането? – предположи някой.

– Последица от йонизацията – каза друг.

Таркин вдигна ръка, за да сложи край на догадките.

– Това не е игра на налучкване, дами и господа.

– Някакво интервално смущение – обади се Касъл.

– Да, някакво. – Таркин мълчаливо изгледа и третото превъртане на записа, сетне отиде при комтаблото. – Наредете на лейтенант Тон да се покаже – обърна се той към седналия специалист.

– Сър?

– Кажете му да насочи към себе си една от камерите.

Спецът предаде заповедта и от високоговорителите прозвуча гласът на Тон:

– „Страж“, никой никога не е искал това от мен, но ако това ще ви накара да ни се притечете на помощ, в такъв случай готов съм да се подчиня.

Всички в стаята обърнаха лица към директната холокартина и миг след това над масата се появи 3-D изображението на Тон.

– Съвпаденията са в границите на приемливото, сър – каза спецът.

Таркин кимна и се наведе над един от микрофоните:

– Дръж се, „Бастион“. Подкреплението пристига. – Той продължи да оглежда картината и тъкмо беше започнал отново да брой наум, когато образът внезапно се разпадна, точно миг преди да покаже нови данни за смущения.

– Какво стана? – попита Касъл.

– Работя по въпроса, сър – отвърна спецът.

Таркин потисна многозначителната си усмивка и хвърли поглед през дясното си рамо.

– Пробвахме ли се да отворим чист канал към „Бастиона“?

– Още се опитваме, сър – отвърна комтехникът, – но не успяваме да проникнем през заглушаването.

Таркин отиде при комтаблото.

– С какви ресурси разполагаме горе?

– Стоянката е почти празна, сър. – Комспецът заби очи в таблото. – На разположение имаме „Саличе“, „Фремонд“ и „Електрум“.

Таркин претегли възможностите си. Имперският клас Звезден разрушител, „Пратеникът на Ядрото“,

и повечето големи кораби от флотилията ескортираха доставки до Джиънозис. Това го оставяше с една фрегата и влекач, които точно в този момент бяха свободни и буквално оставени на паркинг в орбита – и очевидния избор Звездният разрушител „Електрум“, клас „Ловец“, взет назаем от корабната станция на Рилот.

– Свържете се с капитан Бърк – нареди накрая.

– Вече е на линията, сър – отвърна техникът.

От комуникационния холопроектор се появи четирикратно умален образ на капитана. Бърк беше висок слаб мъж с подрязана брада, която очертаваше здравата му челюст.

– Губернаторе! – отдаде той чест.

– В течение ли сте на случващото се на „Бастион“, капитан Бърк?

– Тъй вярно, сър. „Електрум“ е готов да направи скок до станцията при заповед от ваша страна.

Таркин кимна.

– Дръжте хиперпространствените координати под ръка, капитане. Но точно сега искам да направите един микроскок до външния край на системата. Разбрахте ли ме?

Бърк се намръщи объркано.

– Разбрано, губернаторе.

– Ще стоите там до ново нареждане.

– Пред очите им или да се скрием, сър?

– Предполагам, че е все едно кое от двете, капитане, но още по-добре, ако намерите къде да се скриете.

– Простете, че питам, сър, но да очакваме ли неприятности?

– Винаги, капитане – отвърна Таркин напълно сериозно.

Холограмата изчезна и в командния център се възцари мрачно мълчание, нарушавано единствено от шума на сензорите и скенерите и техника, който докладва, че „Електрум“ е осъществил скока. Тишината стана още по-глуха, докато откъм таблото за оценка на заплахите не се разнесе настойчив и продължителен предупредителен звън, който сепна всички. Специалистът пред него забодде глава напред.

– Сър, сензорите регистрират аномалия и коронавска радиация в червената зона...

– Турбулентна дия! – прекъсна го друг. – Прицелили са се в нас от хиперпространството, сър, и агресорът е доста голям. Деветстотин и двадесет метра дължина. Дванадесет турболазерни оръдия, десет защитни йонни оръдия, шест протонни торпедни машини. Намира се на двеста хиляди километра и се приближава. – Той въздъхна шумно. – Добре че отпратихте „Електрум“, сър, или досега да е станал на парчета!

– Изпращаме програмите за отбрана при напа-

дения на повърхността – обади се специалистът на съседния пулт.

– Системите за разпознаване на врага казват, че това е същият кораб, който нападна „Бастиона“. – Спецът хвърли поглед към Таркин. – Дали са направили скок, сър?

– Ако корабът изобщо е бил там – рече той повече на себе си.

– Сър?

Таркин свали наметката от раменете си, остави я да падне на пода и пристъпи към холопроектора.

– Искам да го видя.

Ако корабът от директното орбитално холовидео не беше същият, уж нападнал „Бастиона“, то това беше неговият брат близък.

– Сър, от носача излизат многобройни следи... – Спецът замълча, за да се увери, че разчита правилно данните. – Сър, това са *дройди* изстребителни! Трифайтърни, лешояди, цялата сепаратистка менажерия.

– Интересно – рече Таркин със спокоен глас. Подпря брадичката си в една ръка и продължи да оглежда холограмата. – Командир Касъл, вдигнете бойна тревога и усилиете захранването на щитовете в базата. Команда: Започваме ответна атака.

– Сър, това да не е необявена проверка на готовността? – попита някой.

– По-скоро шепа сепаратисти, които не проумя-

ват, че са изгубили войната – обади се друг.

Вероятно наистина е това, помисли си Таркин. Имперските войски бяха унищожили или присвоили повечето големи кораби, произведени за и от Конфедерацията на независимите системи. От години никой не беше виждал бойни дроиди. Още по-отдавна Таркин не беше ставал свидетел на хитрост от този калибър, на каквата базата „Страж“ беше станала жертва днес.

Той се обърна с гръб към масата.

– За всеки случай сканирайте носача за форми на живот. Има вероятност да си имаме работа с разумно същество, а не с компютър, управляван от дроид. – Той изгледа комуникационния специалист. – Някакъв отговор по отделен канал от „Бастиона“?

Жената поклати глава.

– Все така нито дума, сър.

– На носача има тридесет форми на живот, сър – обади се някой от другия край на залата. – Управляван е ръчно, не на автопилот.

От таблото, където се следяха опасностите, се чу друг глас:

– Сър, бойните дроиди приближават обвивката.

А тя е доста тънка, каза си Таркин.

– Кажете на артилерийските отряди да игнорират програмите за защита при нападение и да стрелят по свое усмотрение. – Той се обърна към холотомасата.

Един поглед му бе достатъчен, за да разбере, че базата „Страж“ се намираше в същото положение, в което само допреди няколко минути беше и „Бастиона“, само дето вражеските кораби и директната холокартина бяха *истински*.

– Свържете се с капитан Бърк и му кажете да се връща.

– Трифайтърите се разделят и започват да нанасят удари.

Далечни експлозии и гръмовният отговор на наземната артилерия отекнаха в командния център. Залата се разтресе. От тръбите и кабелите по тавана се посипаха пращинки, а осветлението замига. Таркин следеше холокартините от земята. Бойните дроиди бяха много маневрени, но не можеха да се мерят с мощните оръжия на „Стража“. Изтерзаното от бурята небе над луната се озари от пламъци и кълбовидни взривове, докато един след друг островърхите трифайтър и реконфигурируемите лешояди се изпаряваха. Пет-шест успяха да се доберат до защитния купол над базата, само за да бъдат унищожени там и да се разбият в пламъци върху суровата земя.

– Подвиха опашка – обади се един от техниците. – Лазерните оръдия ги изтласкаха обратно по гравитационния кладенец.

– Ами главният кораб? – попита Таркин.

– Носачът побягна и набира скорост. Разстояние-

то вече е триста хиляди километра и продължава да се увеличава. Всички оръжия заглъхнаха.

– Сър, „Електрум“ отново е в реално пространство.

Таркин се подсмихна.

– Кажете на капитан Бърк да зарадва пилотите на ТАЙ-файтърите. Ще имат доста работа.

– Капитан Бърк на линията.

Таркин се премести пред комтаблото, където холограмата на Бърк трептеше над проектора.

– Вярвам, че това са неприятностите, които очаквахте, губернаторе.

– Всъщност, капитане, повечето от тях бяха съвсем неочаквани. Затова се надявам, че ще се постараете с всички сили да обезвредите носача, но да не го унищожавате. Без съмнение ще успеем да изкопчим нещо от разпита на екипажа.

– Ще се постарая, губернаторе.

Таркин хвърли поглед към холотомасата тъкмо навреме, за да види как от задния док на стреловидния Звезден разрушител излитат ескадрони от чисто новите ТАЙ-файтъри със сферични пилотски кабинни.

– Сър, на линия чака Джей, командирът на „Бастиона“, за гласова връзка.

Таркин даде знак с ръка да го свържат с Джей.

– Губернаторе, на какво дължа честта?

Таркин се приближи до един от микрофоните на

командния център.

– Как вървят работите при вас, Лин?

– По-добре. Предавателят за холонета се беше развалил за малко, но вече се оправи. Изпратих технически екип да провери какъв е бил проблемът. Имате думата ми, губернаторе, аварията няма да се отрази на графика за доставка на пратките...

– Съмнявам се, че техниците ви ще открият и следа от някаква неизправност – прекъсна го Таркин.

– А на вашата луна, губернаторе? – попита Джей.

– Всъщност сме под нападение.

– Какво? – попита Джей очевидно изненадан.

– Ще ви обясня като му дойде времето, Лин. Точно в момента сме зарити с работа.

Таркин обърна гръб на холомасата и изпусна случката, която изтръгна от мнозина възглас на разочарование. Когато се завъртя, бойният кораб беше изчезнал.

– Направи светлинен скок преди „Електрум“ да успее да го удари – докладва Касъл.

Ъгълчетата на таркиновите устни се извиха обезсърчено надолу. След като главният кораб беше отлетял, останалите бойни дроиди излязоха от контрол – още по-лесна плячка за ТАЙ-файтърите с вертикалните им крила. Тук-там по небосвода проблясваха кълбовидни експлозии.

– Съберете всички ценни останки – нареди

Таркин на Бърк – и ги пратете по гравитационния кладенец за анализ. Заловете и два-три от здравите дроиди. Но внимавайте. Дори да изглеждат безжизнени, може да са настроени да се самоунищожат.

Бърк кимна и холограмата изчезна.

Таркин погледна Касъл.

– Изтеглете хората от бойните позиции и бийте отбой. Искам да съберете екип от експерти, които внимателно да проучат дроидите. Не вярвам да научим много, но може да успеем да установим къде е бил произведен корабът. – Той се замисли за миг, сетне додаде: – Подгответе доклад за Корусант и го изпратете в стаята ми, за да добавя бележките си.

– Тъй вярно.

Един от специалистите подаде на Таркин връхната му дреха и той се запъти към вратата, когато зад гърба му отекна глас:

– Сър, ако позволите, един въпрос?

Таркин спря и се обърна.

– Слушам ви.

– Как разбрахте, сър?

– Как съм разбрал кое, ефрейтор?

Младата жена с кестеняви коси прехапа долната си устна, сетне продължи:

– Че холотрансмисията от „Бастиона“ е подправена, сър.

Таркин плъзна поглед от главата до петите ѝ.

– Защо сама не потърсите обяснение?

– Когато пуснахме записа отново – имаше интервали в смущенията, които забелязахте. По някакъв начин те ви подсказаха, че някой е успял да въведе фалшив запис в реално време в местния предавател за холонета.

Таркин едва се подсмихна.

– Научете се да разпознавате такива неща – всички вие. Зablудата може да е най-малкото, което неизвестните ни врагове са ни подготвили.